

VEYSEL ALTUNBAY

ARAKAN

ARAKAN
KİTAP AĞACI YAYINLARI: 16

Yazar: Veysel Altunbay

1. Baskı 2011
2. Baskı 2018
3. Baskı 2024

Genel Yayın Yönetmeni: Alpaslan Yurtsever
Kapak Resim: PhotoFunia

Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın
hiç bir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

ISBN : 978-625-94416-5-8
Yayıncı Sertifika No: 74495

VAV Basın, Yayın ve Eğitim Ltd. Şti
Kitap Ağacı Yayınları
Yavuz Selim Mah. Küçük Sanayi Sitesi, 4. Cad. No: 1
Dulkadiroğlu Kahramanmaraş
Telefon: 05054905875
kitapagaciyyayinlari@gmail.com
www.kitapagaciyyayinlari.com

Baskı: Bizim Dijital, Ankara
Sertifika: 41356
Ostim Serhat Mahallesi, Uzuncağı Cad,
1128. Sk. No:6, Yenimahalle/Ankara

Yazar İletişim
veyselaltunbay@gmail.com
edebikitap.com

VEYSEL ALTUNBAY

ARAKAN

Herkes izlesin... Onlar öldürölüyor!

YENİ ÖNSÖZ

ARAKAN daha önce BURMA'DA KATRE adı ile basılmış fakat isim konusunda telaffuz zorluğundan dolayı isim değişikliğine gidilmiştir.

Eserde yer alan konularda ve içerikte değişiklik yapılmamıştır. Tıpkı kitabın ilk basımı 2011 yılından bu yana değin Arakan'da da değişiklik olmadığı gibi...

Ne yazık ki 969 grubu ve canı Budistler hala can almaya devam ediyor. Arakan unutturulmaya ve Doğu Türkistan gibi yok edilmeye çalışılıyor...

Bu eser onları unutmamak ve unutturmamak adına yazılmıştır.

İÇİNDEKİLER

BASKIN	07
YAŞAMAK İÇİN ÖLDÜR	22
KUŞ'UN SIRRI.....	50
BANGLADEŞ 'TE BİR MAHÇİ.....	73
969 GRUBU.....	84
TAW GELİYOR!	104
SON UMUT: AUNG SAN SUU KYİ.....	167
PATANİ'DE.....	176
KAYNAKLAR	183

BASKIN

Bu gece biraz daha üşüyorum. Gece ayaz ve boğucu. Bir sıkıntı, bir buhran...

Teknemle gece balıktan gelmiştim. Sular çok durgundu. Barakama girdiğimde gecenin sessizliği, yerini ürkütücü bir ıslığa bırakmıştı. "Hayır olsun inşallah" diyerek çocuklarımla yanına uzandım. Uzaklardan hâlâ ılık sesleri geliyor. Bir ara kan ter içerisinde uyandığımı hatırlıyorum. Silik ve değişik rüyalar gördüm. Yanına yattığım kızıma sarıldım. Saçlarını okşadım. Oğlumu öptüm, karıma baktım uzun süre. Bu ne sıkıntı Allah'ım, yatamıyorum.

Alacalı bir sabahtı kapadığımda gözlerimi. ılık sesleri hâlâ devam ediyordu. Uzaklardan köpek sesleri geliyordu. Üşümemiş olsam dışarıya çıkacağım ama ayaklarım bağlanmış gibi kalkamıyorum yerimden. Sanki birileri kulağıma "Yat. Korkacak bir şey yok" diye telkinde bulunuyordu. Biliyorum; Nefsimdi.

"Kalk Zay kalk" dedi karım... "Neler oluyor?" dedim. Silah seslerini duydum. Nehir gözlüme baktım çaresizce. "Eyvah" dedim. Gözlerindeki yaş sildim "Hakkım helal olsun" diyebildim. "Çocukları sakla, çabuk ol. Oğlum, kızım kalkın sakla "

Daha sözüm bitmemişti ki kapıyı kırarak içeriye girdiler. O şaşkınlıkla ne dediklerini anlayamadığım Arakan Budist'leri zaten derme çatma yaptığım barakamın tavanına silah sıkmaya başladılar. Diğerleri de kolumdan hızlıca çektiler. Kızım kucığımdaydı. O hızla çekince kızım kucığımdan yere düştü. Çocuklarım ağlıyor, karım delirmişçesine sağa sola kendini atıyor, bense yürüten bir ceset gibi sadece bakıyordum. Ellerim yok, kollarım yok. Sadece ayaklarım var sanki. Askerlerin kolları arasında yürüyorum. Kafamı

geriye çevirdiğimde karımın ellerini bağladıklarını çocuklarımın çılgınca ateş açtıklarını gördüm. Bense hâlâ yürüyordum. Dilimde mi yoktu "yapmayın" diye yalvarabileceğim?... Yoktu.

Ağlamaya başladım, bunca ıstırap çile bitmeyecek miydi? Elllerinde silahlarla kafama vuruyorlar, bense kızımın son kez ardımdan bakışına o cansız kanlar içerisinde kalan gözlerine bakıyorum. Oğlumsa bir kenarda titriyor, son nefesini veriyordu. Gözlerinin donuklaştığını gördüm. Ellerini bana uzatmış "baba korkuyorum" diyordu titrek ve kısık bir sesle. Gözlerim kör olmadı... Gördüm her şeyi. Ah can eşim, candaşım ömrüm! Seni de saçlarından tutup ateşe mi verdiler? Çocuklarım gözlerimin önünde öldürüldü. Boş gözlerle kafama yediğim dipçikleri vuran Budist askerlere bakıyorum. Gözümün önüne kafamdan akan kanlar düştü. Silemedim. Karımın çılgılığı geliyor hâlâ arkamdan. Birisi içeriye tekrar girdi. Sayamayacağım kadar tekrar tetiğe bastı. İçeriden çocuklarımın sesini duydum. Kızım "Baba beni de balığa götür" diyor. Oğlum "Baba bizimle oynar mısın?" diyor. Karım "Yemeğiniz hazır. Hadi toplanın" diyor. Ya da ben öyle duyuyorum.

Kollarımdan tutan Budist'ler bana bir şey söylüyorlar. Sesleri korkunç bir uğultu gibi geliyor kulaklarıma. Yüzüne baktığım askerler korkunç bir halde görünüyorlar. İnsanı parçalamaya hazır köpekler gibi homurdanan sesleri doluyor kulaklarıma. Konuşulanları anlayamıyorum. Başım dönüyor. Garip bir uğultuyla doldu kulaklarım. Öldürenler ve ölenler göz göze... "Rabbim hangi âlemdeyim? Bu karanlıkta ne? Burası nere, neredeyim?"

Kafam kanıyor galiba. Ne oldu Allah'ım böyle? Çocuklarım, karım neredeler? Neredeyim ben? Rabbim başım çok ağrıyor...

Birisi elinde gaz lambasıyla içeriye girdi. Ellerinde silahlarla birkaç kişi kolumdan sürükleyerek beni dışarıya çıkarttılar. Kollarımdan sürüklenircesine çekiyorlar beni. Gözleri ve elleri bağlı onlarca insan duvara yaslandırılmış bekletiliyorlar. Dar bir koridorda nereye götürüldüğümü bilmeden gidiyorum. Aniden "Ateş!" diye bir ses duydum. Kulaklarım kapandı yine, gözlerim kör oldu. Aman yarabbi çocuklarımı da öldürmüşlerdi. Şimdi fark ettim, şimdi hatırladım. Kızımın "baba" diye çığlığını hatırladım. En son tıklım tıklım doldurulduğumuz kamyondan inerken kafa- ma yediğim dipçiği de...

Acı içerisinde kıvranan insanların sesleri arasında dar bir koridordan, genişçe bir yere geldik. Askerler bağıyor herkes delirmişçesine birbirine bakıyorlar. Kimine yumrukla vuruyorlar kimine dipçikle. İlginç olan sadece askerlerin değil sivil Budist'lerinde bize saldırıyor olmalarıydı. Demek ki bu bize karşı bir kışkırtma ve bizi yok etme harekâtıydı. İki asker aynı anda sırtıma tekme atarak bir odaya atıldılar. O hızla ağzı üstü yere düştüm. Burnum kanıyor ama canım acımıyor. Canımın yanmaya, bana acı vermeye hakkı yok. Yasak!

İçeride 4 kişi var. Hafif alacalı aydınlıkta birisi tanıdık geliyor. Yüzü gözü kanlar içinde. Bu, bu arkadaşım Tan. "Tan ne oldu sana?" diye sorduğumda gözlerime baktı ve dediği sadece şu oldu "Zay sen misin? Zay bizi bitirecekler."

Tan'ı yıllardır görmüyordum. Çocukluğumuz çamurlar içerisinde beraber geçmişti. Aynı köyde yaşıyorduk. Siyasi rejimin baskıları sonrasında Müslümanların görüşmeleri yasaklanınca yıllarca görüşememiştik. Adının Maung oldu-

ğunu öğrendiğim bir delikanlı hıçkırıklarla ağlıyordu. Dedemin bir zamanlar söylediği bir söz vardı. Yanımdakilere dönüp dedim ki: Arkadaşlar dedem derdi ki; Bize çok uzak bir ülke var o ülkede bir cevher var o cev- herde bir söz var bu sözde ibret var "Ya istiklal ya ölüm."

Yıllardır anlayamadığım bu sözü ve sahibini şimdi çok daha iyi anlıyordum. Arkadaşlarımda anlamıştı. Maung bağırarak "Başka çaremiz mi var? Ya öleceğiz ya kurtulacağız" diyerek duvarı yumrukladı. Alacalı karanlıkta zorla seçebildiğim kaşı yarılmış yüzü kanlar içerisinde biri "Benim adım Shiwe. Birlik olalım ve buradan kurtulmanın yolunu bulalım. Bakın arkadaşlar, bizler saldırmazsak her zaman saldırılan olarak kalacağız. Şimdi size soruyorum; Ölmek pahasına mücadeleye var mısınız?" Hepimiz çaresizce "Evet varız" dedik. Bunun üzerine adı Hasan olan ve El şerif camisinin imamı olduğunu öğrendiğimiz diğer arkadaşımız da Fetih süresini okumaya başladı.

İçeriye az da olsa gün ışığı girmesi dışarıdaki kalabalığın koşuşturma gölgelerini kapı altından yansıtıyor. Nerede olduğumuzu kimse bilmiyor. Maung yüzündeki kanları silerken hem ağlıyor hem de dua ediyor. Çocuklarım geçiyor gözümün önünden, kızım Sabire'min sesi çınlıyor kulaklarımda. Kızım daha 4 yaşındaydı, oğlum okula daha yeni başlamıştı. Titreyerek öldü yavrum. Kanlar içerisinde yığıldı yere. Kızım anlamadı bile nasıl öldüğünü. Karım... Bu düşünceler içerisinde dalmışım. Kapı açıldı. Hepimiz oturduğumuz yerden kımıldamadık. İçeriye önce işkence sonucu baygın hale geldiğini sandığımız birini çuval gibi attılar. Birazdan anladığımızısa bir kardeşimizin daha işkence sonucu öldürüldüğü oldu. Boğazını kesmişler... Ceset kokusu arasında ne yapacağımızı düşünürken kapı yine açıldı. İçeriye bir ceset daha atıldı. Bu, gece yarısına kadar 23 ceset

olana kadar sürdü. Nedense bizi kimse fark etmiyor zaten yarı karanlık bir köşede sinmiş halde bekliyorduk. Cesetler getirilmeye sabaha kadar devam etti.

Gözümü açtığımda içeriinin cesetlerle dolduğunu gördüm. Bu kadar ceset ne olacak peki ne yapacaklar acaba? Dur! Burası ceset odası olmalı. Bizi de zaten fark etmemiş olmaları bu ihtimali güçlendiriyor. Arkadaşlarım uyanmış üzerlerine atılan cesetlerin altından çıkmaya çalışıyorlar. Onlara bu cesetlere ne yapacaklar diye sordum. Herkes ihtimalleri saydı ama hepsi burada içeride olabilecek ihtimallerdi.

Tan "Topluca burada yakılacak" -Hayır- Shiwe "Bence topluca gömülecek" -Hayır- Hasan "Bilmiyorum" -Hayır- Yani istediğim ihtimaller bunlar değildi. "Bakın arkadaşlar bu kadar ce.." (kapı açıldı üç ceset daha atıldılar içeriye) evet bu kadar ceset burada imha edilmesi imkânsız. Bizi fark etmemiş olmaları da mucize. Evet, bu cesetler ya topluca gömülecek ya topluca yakılacak. Doğru! ama muhakkak bu iş dışarıda yapılacak. Bu da bizim için büyük bir fırsat yani mümkün olduğunca cesetlerin üstünde olmalıyız ve bizim de ceset gibi olmamız lazım. Her an hazır olabilmemiz için kimse gelmeden cesetlerin kanlarını vücutlarınıza sürün" dedim. Tan "Peki bu iş bu kadar kolay mı? Bizi fark etmeyecekler mi?" dedi. Ben de hem Tan'a hem arkadaşlarıma "Buradaki bu kadar cesetlerin içinde bizim yaşıyor olmamız onların umurunda mı?" dedim.

Dışarıdan birisi herkese emirler yağıdırıyor. "Asker ceset odasını hemen boşaltın. Al yanına 2 kişi daha bunları Arakan vadisine atın. Büyük bir ateş yakarak hepsini yok edin. Ot gibi yakın gitsin pislikleri"

3 asker cesetleri dışarı çıkarmaya başladılar. Diğerleri gibi beni de kolumdan tutup kamyonla sallayarak attılar. Onlarca cesedin arasına girdik. Üstü açık bir kamyonla doldu-

bulduk. Araç cesetlerle doldu. Bulunduğumuz yerden uzaklaşana kadar hiç birimiz kımıldamadan bekledik. Bir müddet sonra Hasan ne yapacağımızı sorduğunda "Lemro Nehri'ni bekle" dedim.

Arakan vadisi, sarp kayalıklardan ve sayılabilecek kadar az ağaçlık alanı bulunan bir bölge. Burası yırtıcı hayvanlar tarafından yok edilen ceset parçalarıyla dolu bir vadi. Yıllardır süre gelen Siyonist işgalcilerin özellikle Arakan için ceset çöplüğü olarak görülen yerdi. Vadi uzun ıssız ve sessiz bir yer olmasından dolayı işimizin kolay olacağını düşündüm. İçimizde en iri yarı olan arkadaşım Tan'a "Tan, ileride yaklaşık 3 km sonra vadideki Lemro Nehri'nden geçerken bizde harekete geçeceğiz. Sen araç suyun içinde yavaşladığı sırada aracı kullananı, Maung'ta en baştakini etkisiz hale getireceksiniz. Onlar bu şaşkınlık içinde ne yapacağını şaşkınlıkları bizim için önemli. Burada yapmanız gereken en önemli hareket aynı anda kapıları açarak en sağ ve en soldakileri aşağıya çekip düşürmek olacak. Ben, Hasan ve Shiwe yere düşenleri nehirde boğmaya çalışacak, Maung tekrar bize yardıma gelecek. Tan işin zorunu sana bırakıyorum. Aracı kullananı düşürmenle beraber ortadaki askerle boğuşacak gerekirse silahını kapıp bir an önce vuracaksın. Kamyonun hâkimiyetini de sen sağlayacaksın. Bu arada asıl yapacağımız iş, askerleri öldürmeden önce onları konuşturup neler olduğunu öğreneceğiz. Ben ve Maung hariç sizler askerlerin elbiselerini giyerek onların yerine geçeceksiniz"

Nehire uzaklığımız biraz daha var. Maung sanki tetikte şimdi dememi bekliyor. Tan kenarları yırtılmış ayakkabısını sağlamlaştırıyor. Shiwe dualar ediyor. Lemro yaklaştıkça bende kendime "şimdi" demek için heyecanla bekliyorum. Lemro bizim tek su kaynağımızdır. Arakan'dan sessizce akar ve süzülerek gider. Etrafıma baktım. Gördüğüm Arakan

vadisiydi, ölüm nehri, sıra dağlar, giden kamyon ve öleceklerinden habersiz askerler birde biz. Zaman durdu araç yavaşladı nehir kan kırmızı coştı emir verildi "ŞİMDİ"...

Maung'la Tan aynı anda kapıları açtılar. Maung askeri çekmesiyle suya düşürdü. Tan kısa bir boğuşma yaşadı. Nihayet o da askeri düşürmeyi başardı. Ortadaki asker ne yapacağını şaşırmışçasına silahına sarıldı. Fakat Maung onunla beraber kamyonun incecik askerini yaptığı bir hamleyle o da Maung'u düşürdü. Hemen Tan'a bağırdım;

“Tan kamyonu durdur ve gel. Hasan Maung'a yetiş.”

Tan: “Zay koş Shiwe düştü.”

(Boğuşma)

Başımı kaldırdığımda ortadaki asker silahı Shiwe'ye doğrultmuş tetiğe basmaya hazırlanıyordu. Silahın önünde Shiwe onun hemen arkasında ben vardım. Tan bağırarak askerin dikkatini dağıttığı anda Shiwe suyun içinde bulunduğu taşı askere attı. Sersemleyen asker şok geçirdiği anda Tan askeri suya batırdı. Yüreğimizdeki nefret hepimizde aynı fakat bu alçakları hemen öldürmeyeceğiz.

"Askerleri çıkarın sudan, boğmayın sakın. İşimiz var onlarla."

Elleri bağlanan askerler Müslümanlara ettiği küfürleri unutup bizden ve Allah'tan af dilemeye başladılar. Zalimliğin ne olduğunu anlayacak kadar işkence gören hainlerden öğrendiğim; Binlerce Arakan'ının öldürüldüğü binlercesinin Arakan'ı terk ettiği veya terk etmeye hazırlandığı, yüzlerce kadına olmadık işkence ve teca- vüzleri anlattılar. Bu baskının da arkasında İngilizlerin olmaları bizi şaşırtmadı. İşin garip tarafı İngilizlerin silahlarıyla bizlere saldıran Budist'lerdi. Emperyalist güçlerin en alçak milletlerinden olan bu İngilizlerin çok zulmünü daha önce de yaşamıştık. Bu

kadar işkence ve iki ayrı dine inananların işbirliği ise son olmayacak gibi...

Arkadaşlarıma "öldürün" dedim. Kafalarına sıkılan askerler suya gömülmüşlerdi.

Burası vatanım. Arakan'lıyım. Osmanlı torunları Osmanlı halifelerinin evlatlarıyız. Moğollardan beri biz buradayız. Daha öncede çok zulüm gördük. Fakat bu kadar caniliğe acımasızlığa boyun eğmedik. Eğinler Bangladeş'e kaçmışlar. Kaçanlar kurtulamamışlar. Açlıktı zaten başımızdaki felaket. Hastalıklar sefalet yoksulluk bir de Budist'lerin zulmü. Hangi din emrediyor öldürmeyi? Bu insanlar niçin öldürülüyor? Topraklarımızın zenginliğini niçin ben kullanamıyorum? Altın, gümüş hatta petrol var ülkemde ama biz bir şey yapamıyoruz. Şu an Arakan sıradağlarının son bulduğu yerdeyim. Arakan dağı Himayaların son noktası. Bizim içinse ceset tarlası. Myanmar halkı kandırılmış, dinleri değiştirilmiş bir yer. Bir avuç Müslüman olan bizler de tüketilmek isteniyoruz. Ülkem yasaklar ülkesi...

Tan: "Zay, biz hazırız."

Shiwe: "Zay, planın nedir?"

Dalmış gitmişim. Bu soru beni kendime getirdiğinde planımı açıklama vaktim gelmişti. Arkadaşlarım askerlerin elbiselerini giymiş silahları kuşanmış sanki bir komutandan emir bekler gibi beni bekliyorlardı

"Arkadaşlar daha fazla vakit kaybetmeden gitmeliyiz. Şimdi herkes diyeceğim görevleri iyice dinlesin. Ben ve Maung ceset gibi görünmeye devam edeceğiz. Olur ya askerler sizi tanırsa hiç düşünmeden saldırmalıyız. Biz beş kişiyiz ve üç adet silahımız var. Silahın ikisi bizde bir tanesi sizde olacak. Eğer sorun çıkmazsa siz ceset taşımaya devam edeceksiniz. Bir taraftan da akşama kadar alabildiğiniz kadar

mühimmat alacaksınız. Asıl baskını silahlandıktan sonra yapacağız."

Hasan: "Peki daha girmeden fark edilirse ne olacak?"

"Hasan, zaten siz kamyonun içerisinde 3 kişi olacaksınız. Araç içerisinde silahı Shiwe kullanacak. Aracı Hasan sen kullanacaksın. Tehlike oluşan bir durum gerçekleşirse kornaya basacaksın. Biz de buradan ateş edeceğiz. Tabii Shiwe sen de aracın içinden ateş edeceksin. Umarım böyle bir durumla karşılaşmayız ama akıbetimiz belirsiz. O yüzden her şeye hazır olmalıyız. Hiç bir sorunla karşılaşmadığımız takdirde de kimseye fark ettirmeden askerleri tek tek yavaş yavaş öldürmek ve alabildiğimiz kadar mühimmat ele geçirmek olacak. Öldüreğimiz askerleri ceset odasına çekip orada öldürüp cesetlerle beraber kamyonu taşıyacağız. Yani yakalanmadan çok dikkatli bir şekilde hatta sinsice hareket edeceğiz. Bütün ihtimallere karşı planlarımız hazır. Ekleme isteyen, fikri olan varsa söylesin."

Tan: "Herhangi birimiz vurulduğu tak..."

"Tan ölmeye gidiyoruz. Ölen öldüğü yerde kalacak."

Kısa bir sessizlikten sonra Maung ve ben aracın üstüne çıktık. Herkes dediğim gibi hazırlandı. Daha fazla gecikmeden yola düşmeliyiz. Geride onlarca cesedi bırakıp yenilerini almak için yola çıktığımızda gün öğle vaktini bulmuştu. Eğer aksilik çıkmazsa en fazla iki defa daha gider geliriz. Bu sürede ne kadar mühimmat ele geçirdiğimiz önemli olacak. Uzun bir süre sonra Tan yaklaştığımızı askerlerin görüldüğünü söyledi. Bir müddet daha ilerledikten sonra Hasan yavaşladı ve durdu. Galiba sorun yok ilerlemeye devam ediyoruz. Cesetlerin olduğu deponun önünde araç durdu. Tan diğer askerlere takviye güç olarak Salin'den geldiklerini Müslümanların kökünü kazıyacıklarını söylüyor karşısındaki de onaylıyordu. Cesetler gelmeye başladı. Araca cesetler yük-

lendikçe biz biraz daha yukarı çıkıyorduk. Anlaşılan sorun yoktu. Tek sorun bu kadar masum insanın haksızca öldürülmesiydi. Planımızı uygulama şansımız çok şükür olmadı. Yolda ilerlerken Tan bana seslendi. Kafamı kaldırıp baktığımda 3 gündür aç olduğumu elindeki ekmeği görünce hatırladım. Bir parça ekmeği Maung'la paylaştım. Arakan vadisine doğru ilerliyor birazda yorgunluğun verdiği uykusuzluğa cesetlerin üzerinde karşı koyamadan uykuya dalıyorum. Maung ekmeğini bile bitirmeden uyumuş çoktan. Bari cesetleri vadiye biz atalım içerdekilerde o arada uyusunlar. Vadi uzun, yol uzun... Uyumalıyım.

?: “İnin araçtan inin çabuk olun!”

“Bu seste kim bunlar kim? Maung kalk kalk!”

?: “Yukarıya bakın.”

?: “Yukarısı cesetlerle dolu efendim.”

“Neler oluyor Maung?”

“Anlamadım ama yakalandık galiba.”

“Maung kimseye zarar gelsin istemiyorum. Ya hep beraber öleceğiz ya da onları kurtaracağız.”

“Ne yapalım?”

“Maung galiba bunlar Budist çetelerden olsa gerek. Yol kontrolü yapıp yakaladıkları Müslümanları öldürüyorlar.”

“Zay desene arkadaşlarımızı kurşuna dizecekler!”

“Bekleyelim.”

?: “Üstlerini arayın... Nerenin askerlerisiniz, hangi birliğe bağlısınız?”

Arkadaşlarımın ne diyeceğini şaşırmış vaziyette olduklarını tahmin ediyorum. Tan'ın sesini duyduğumda "Müslümanız Arakan'lı Müslümanlarız biz" dedi. Bunu niye dedi ki? Liderleri "ellerini bağlayın kurşuna dizin" dediğini duydu-

ğumda sanki bizim olduğumuzu unutmuşlar gibi hep birlikte şahadet getirmeye başladılar. Maung'a baktım

"Maung sol tarafı kontrol et eğer orda kimse yoksa hemen yanıma gel birileri varsa ateş etmenle bende buradan saldırıya geçeceğim." Maung baktığında kimsenin olmadığını söyledi. "Maung hazır mısın?"

"Hazırım."

"Ben şimdi demeden hareket etme sakın."

"Tamam bekliyorum."

Arkadaşlarımın zarar görmemesi için ve hazır olduğumu bilmeleri için bağırdım;

"Yere yatın... Şimdi!"

Çılınca ateş ediyorum. Yere düşenlerin acılar içinde bağırdığını görüyorum. Çok kalabalık olmayan grup 8 kişilik bir çete. Maung'a dikkatli olmasını söylerken ben de diğer tarafa bakmalıyım. Aracın etrafında kimse yok. Çete üyelerindekiler daha silahlarını dahi doğrultmadan hepsini etkisiz hale getirdik. Arkadaşlarım kamyonun altına atmışlar kendilerini. Yavaşça çıkıyorlar. Çeteden ayakta kalan hiç kimse kalmamıştı. Aşağı indik. Tan bağırdı;

"Niye geciktiniz, neredesiniz? Nerdeyse öldüreceklerdi bizi, uyuyor muydunuz?"

Bu bağırma hiç hoşuma gitmedi. Zaten kendilerini açığa çı- karmalarına da kızgınlığımla Tan'a dönüp cevap verdim; "Tan, çok sevdiğim bir Türk komutanının sözüyle sana cevap vereceğim. O komutanın sözü de şu; "Zihin fukara olunca, fikir ukala olur."

Bir müddet düşündü. Biliyorum anlamadı. Sessizce "Tamam Zay" dedi. Tan işte; güldüm geçtim.

Ele geçirilen silahlar mühimmatlar bir anda çoğalması bizim için çok iyi oldu. Kampta yüzlerce esir bulunuyordu.

Kampa baskın yapsak esirleri de kurtaramayacağımız gibi bizim de hayatımız tehlikeye girecekti. Baskın yapmayıp da nereye kadar ceset taşıyacaktık. Bu işe bir çare bulmalıyım;

“Arkadaşlar elimizde yeterince silah ve mühimmat var. Şimdi esirleri kurtarma zamanı ama nasıl yapacağız?”

Maung: “Nasıl değil, içeri girip gördüğümüze sıkacağız. Bir ta- raftan da esirleri kurtarıp, esirlere ölen askerlerin silahını almalarını söyleyerek ve onların da desteğiyle oradan çıkacağız.”

“Bu fikir uygundur Maung. Tan, siz içeri girip çıktınız gözün alıyor mu?”

Tan: “Olmayacak gibi değil. Yalnız koridorlar dar.”

“O önemli değil. İçeriye girdiğimizde her yer karışacağı için görevlendirmeye gerek görmüyorum. Yalnız Ben, Shiwe ve Maung kamyonun üstünde olacağız. Herkes dikkatli olsun. Bu köpekleri de kamyona atın. Biz birbirimizi koruyabilirsek sorun olmaz.”

Sorun olmaz dedim demesine de içimde bir sıkıntı var. Düştük yola. Kamyonu Hasan kullanıyor. Biz yukarıdayız. Ne olacak bilmiyorum. Dünyada hiç mi Müslüman yok, son Müslüman biz miyiz acaba? Dünyanın bir ucunda da olsa Müslüman yok mu sesimizi duyacak? Elbette var ama onlar bizim hiç görmediğimiz televizyon esiri olmuşlar, bizim bilmediğimiz zevk ve dünya işlerine karışmışlar. Haberlerde duymuştum. Müslümanlar ılımlı İslam'ı seçiyorlarmış. İslam'ın ılımlısı soğuk olanı mı olurmuş? İslam İslam'dır hak ve son dindir. Ötesi benzetmesi yakıştırması bir şeylere benzetilmesi mi olurmuş? Bir soytarının ortaya attığı "dinler arası diyalog" sözünü nasıl da sorgulamazlar? Oysa Myanmar'da bunlara ait okulun olduğunu ve bu okulda misyoner

eğitim verildiğini de mi bilmiyorlar? Yazık Rabbim biz ne haldeyiz onlar ne halde?

Bu insanlar uyansınlar görsünler Burma'yı, Çad'ı, Patani'yi.. Somali, Çeçenistan, Filistin, Keşmir, Doğu Türkistan, Cezayir, Tunus, Eritre. Bu ülkelerde iç savaş çıkartıyorlar. Suriye, Irak, Mısır, Libya (kısmen Türkiye) İşte bu ülkelere de 3 aşamalı planları uygulamıyorlar mı? Akıl oyunları ile vahşet yapıyorlar. Örneğin Cibuti. Afarlar ve İsaalar birbirine düşürüldü neymiş barış getirecekler- miş. Kim? Fransızlar. Alın size barış; yüz binlerce insan acımasızca öldürüldü. Yıllarca iç savaş halinde bir ülke. İç savaşı hazırlayanlar Müslümanları göz göre göre ölmelerini sağlayanlar bugün bizi bu hale düşürenlerle aynı kişiler. Akıl almaz işkence uygulanan bir ülke. Müslümanlar kamplarda yaşıyor. Orada ki bir kampta, adını hatırlayama (...) ha hatırladım adı, Lac Assal kampında Posta işkencesi uygulanıyor. Posta sözde suçlunun yüzü yere bakacak şekilde kazılan çukurlara sarkıtılarak yapılan bir işkence. Daha da vahimi suçlunun omuzlarına taşlar bağlanarak ağırlığın omuzlara verilmesiyle kopan etlerin acısını tattırmak oluyor. Bir de Patani var. Patani'li bir arkadaşım vardı. Bir gün ağlayarak bizlere şunu anlattı: "Kardeşlerim, o iç savaş sırasında benim karım öldürüldü. Karıma gözümün önünde zorla tecavüz ettiler. Karım gözlerime bakamıyor onlar zorla bana baktırıyorlardı. Karımı canlı canlı yaktıklarında karımın son sözü çığlıklar arasında Allahu Ekber olmuştu." O bunları anlatırken bizim de bu tür acılara uzak olmadığımız aşikârdı. Onlar için yaşayan her birey bir dine inanmakla yükümlüdür. Ama bu din İslam harici olmak zorundadır. Bu mantıkla din savaşı yapıyorlar, insan ticareti, organ ticareti ve dahası beyin göçüne neden oluyorlar. Myanmar'ın başkentinde okumaya hak kazanan arkadaşlarımla birçok büyük tekliflerle kandırılarak meçhule gittiklerini biliyorum. Ben de aynı teklifi aldım. Kabul